

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/14/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5118216258
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5118216258.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava, adresa na doručovanie: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., oddelenie regresných náhrad, P. O. Hviezdoslava 26, 010 01 Žilina, IČO: 35 937 874, proti žalovanému: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXX/XX, XXX XX I. K. B., právne zastúpený JUDr. Jánom Kasenčákom, advokátom, so sídlom O. XX, XXX XX O., o zaplatenie 2.144,28 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46C/44/2018-229 zo dňa 04.10.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 46C/44/2018-229 zo dňa 04.10.2021 potvrdzuje .

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva .

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.144,28 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj predchádzajúceho odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 03.12.2018 domáha voči žalovanému zaplatenia sumy 2.144,28 Eur a nákladov vymáhania v sume 6,20 Eur ako nákladov konania pred podaním žaloby a náhrady trov konania.

3. V poradí prvým rozsudkom vo veci samej č. k. 46C/44/2018-111 zo dňa 23.09.2019 okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.144,28 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok III.). Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením sp. zn. 6Co/15/2020 zo dňa 30.09.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo zvyšnej časti, nenapadnutej odvolaním t. j. vo výroku II., zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý. Odvolací súd konštatoval, že žalovaný nemohol dostatočným spôsobom konkretizovať svoju procesnú obranu v spore, keďže skutkové tvrdenia žalobcu spolu s predloženými listinami nedávajú konkrétny obraz o rozsahu zdravotnej starostlivosti, ktorá bola žalovanému poskytnutá, čo v danom prípade zakladalo dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP. Úlohou prvoinštančného súdu po zrušení meritórneho rozhodnutia a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie bolo opätovné posúdenie, či žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania svojho nároku uplatneného žalobou.

4. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 22.04.2017 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej došlo k zrážke bicykla vedeného žalovaným a motorového

vozidla vedeného X. V.. Žalovaný viedol neosvetlený bicykel po miestnej komunikácii a v dôsledku nedania prednosti v jazde vošiel do jazdnej dráhy motorového vozidla. Vykonaním dychovej skúšky bolo zistené, že bolo u žalovaného zistené ovplyvnenie alkoholom v množstve 0,34 mg/l, t. j. 0,71 promile. Pri nehode žalovaný utrpel ľahké zranenie, ktoré si vyžaduje 3 týždne obmedzenia v obvyklom spôsobe života

a práceneschopnosť 5 týždňov. Okrem toho bola žalovanému spôsobená vecná škoda poškodením bicykla a okuliarov a škoda na vozidle žalobcu vo výške 200,00 Eur. Rozhodnutím o priestupku č.p. ORPZ-ZA-OD12-259/2017-P, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.10.2017, bola žalovanému uložená sankcia pre porušenie ustanovenia § 4 ods. 2 písm. d) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. V dôsledku popísanej dopravnej nehody, ktorú spôsobil samotný žalovaný porušením predpisov o cestnej premávke, došlo k vzniku škody na jeho zdraví (okrem toho aj vecnej škody), čo žalovaný nespochybnil a naopak potvrdil, že bol právoplatne uznaný vinným zo spáchania priestupku. Uvedené skutočnosti vyhodnotil súd prvej inštancie v súlade s ust. § 151 ods. 1 CSP ako nesporné. Z hlásenia úrazu vyhotoveného Fakultnou nemocnicou s poliklinikou v Žiline dňa 22.04.2017 mal konajúci súd preukázané, že po dopravnej nehode v Tepličke nad Váhom lekár rýchlej zdravotnej pomoci vykonal žalovanému ambulantné vyšetrenie so záverom - zlomenina IV. a V. rebra vpravo, vyklbenie AAC vpravo a tržná rana hlavy. Tieto tvrdenia žalobcu žalovaný

v priebehu sporu nespochybnil, na základe čoho ich okresný súd tiež považoval za nesporné. Z vyčíslenia nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri poškodení zdravia (č. I. 58 spisu) vyplýva celkový sumár nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť poškodenému X. Q., t. j. žalovanému, za obdobie od 22.04.2017 do 22.11.2017 s dátumom poslednej úhrady dňa 09.01.2018, v celkovej výške 2.144,28 Eur a náklady konania 6,20 Eur. Uvedené údaje schválil revízny lekár dňa 30.05.2018. Okresný súd sa oboznámil aj s predloženým rozpisom vynaložených nákladov na zdravotnú starostlivosť žalovaného v dôsledku poškodenia jeho zdravia dňa 22.04.2017, z ktorého vyplynulo, že žalobca vynaložil na zdravotnú starostlivosť žalovaného celkovú sumu 2.144,28 Eur, pričom uvedený rozpis obsahuje všetky vykonané zdravotné výkony a lekárske ošetrenia v súvislosti s diagnózou S43, keď podľa medzinárodnej klasifikácie diagnózy „S“ predstavujú úrazové diagnózy. Výzvou zo dňa 30.05.2018 žalobca vyzval žalovaného na úhradu nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť v celkovej výške 2.144,28 Eur a nákladov konania vo výške 6,20 Eur. Upomienkou k výzve zo dňa 02.07.2018 žalobca vyzval žalovaného na úhradu dlžnej čiastky do 13.07.2018. Pokusom o zmier zo dňa 03.08.2018 žalobca vyzval žalovaného na úhradu nákladov formou písomného uznania dlhu. Následne pokusom o zmier zo dňa 07.11.2018 žalobca opätovne vyzval žalovaného na úhradu nákladov v lehote do 20.11.2018 s tým, aby sa žalovaný vyjadril, akým spôsobom navrhuje predmetný dlh vysporiadať. Na pojednávaní nariadenom po zrušení prvého rozsudku prvoinštančného súdu na deň 17.05.2021 predložil žalobca do spisu detailný rozpis úkonov súvisiacich so zdravotnou starostlivosťou poskytnutou žalovanému, ku ktorému sa žalovaná sporová strana ani po poskytnutí dodatočnej súdom určenej lehoty nevyjadrila.

5. Súd prvej inštancie považoval za nesporné skutočnosti, že žalovaný, ktorý je poisťencom žalobcu, spôsobil pod vplyvom alkoholu dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej mu vznikla škoda na zdraví, ako aj to, že mu bola poskytnutá zdravotná starostlivosť, za ktorú žalobca uhradil príslušným zdravotníckym zariadeniam náhradu nákladov za vynaloženú zdravotnú starostlivosť. Tieto skutočnosti žalovaný v konaní nijakým spôsobom nespochybnil. Spornou zostala skutočnosť, že žalovaný nevie verifikovať rozsah poskytnutej zdravotnej starostlivosti a nevie sa vyjadriť, či mu boli jednotlivé zákroky vykonané.

6. Primárne okresný súd poukázal na skutočnosť, že žalobca ako verejná zdravotná poisťovňa má určené svoje práva a povinnosti priamo zákonom č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach a tiež zákonom č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení. Povinnosťou zdravotnej poisťovne je nielen uhrádzať poskytovateľom zdravotnej starostlivosti na základe uzatvorených zmlúv poskytnutú zdravotnú starostlivosť, ale aj vykonávanie kontrolnej činnosti u poskytovateľov zdravotnej starostlivosti, ktorým uhrádza náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť. Na účely kontroly vykonávajú revízni lekári kontrolu rozsahu a kvality poskytnutej starostlivosti, účtovnú kontrolu a kontrolu dokumentácie, opodstatnenosti zaradenia poistenca do zoznamu a vykazovanie zdravotnej starostlivosti. Podľa názoru prvoinštančného súdu predložením

vyčíslenia nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri poškodení zdravia, ktorá bola vyhotovená revíznym lekárom v zmysle uvedenej právnej úpravy, zdravotná poisťovňa (žalobca) splnila svoju povinnosť a preukázala dôvodnosť a opodstatnenosť vykonaných úkonov zdravotnej starostlivosti, ktoré uhradila poskytovateľom. Revízny lekár je odborne známa osoba, ktorá vykonáva kontrolnú činnosť v zmysle zákona a je v jeho kompetencii posúdiť dôvodnosť poskytnutia toho-ktorého úkonu zdravotnej starostlivosti, pričom činnosť revízneho lekára nemožno bez reálneho preukázania

jeho prípadného pochybenia alebo zneužitia právomoci spochybňovať. V danom prípade revízny lekár potvrdil náklady spojené so zdravotnou starostlivosťou poskytnutou žalovanému a žalobca dôkladne vysvetlil postup poisťovne v obdobných prípadoch, kedy sú zo systému zdravotného poistenia a vykonaných zdravotných úkonov vyňaté iba tie výkony, ktoré priamo súvisia s úrazovou diagnózou, čo je v súlade s právnym poriadkom. Ich účelnosť a výšku následne vždy posúdi revízny lekár, ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Z vyčíslenia nákladov ako aj z rozpisu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vyplýva označenie konkrétneho poškodeného, konkrétny dátum poškodenia zdravia (dátum úrazu) 22.04.2017 a tiež rozpis konkrétnych nákladov za obdobie od 22.04.2017 do 08.11.2017, t. j. za relevantné obdobie od dopravnej nehody do ukončenia liečenia. Z predloženej tabuľky je zrejmé, na základe akej konkrétnej faktúry (číslo faktúry, napr. fa č. 2017VY3300018925), akému konkrétnemu zdravotníckemu zariadeniu (napr. ambulatná pohotovostná služba), za aké konkrétne obdobie (napr. od 22.04.2017 do 22.04.2017) boli zdravotnou poisťovňou uhradené konkrétne náklady (v akej konkrétnej výške, napr. 13,57 Eur) a kedy, t. j. ktorý konkrétny deň, došlo k úhrade (napr. 01.06.2017). V konaní bolo zistené, že v rámci poskytovania zdravotnej starostlivosti žalovanému na základe vykonaných zdravotných výkonov a ošetrení preukázateľne vznikli poskytovateľom zdravotnej starostlivosti náklady, ktorí si ich uplatnili u žalobcu ako poisťovateľa (zdravotnej poisťovne žalovaného). Žalovaný nespochybnil, že mu ako poškodenému bola poskytnutá zdravotná starostlivosť, spochybnil iba jej rozsah a či tieto náklady zo boli strany poskytovateľov zdravotnej starostlivosti aj vynaložené. Rovnako žalovaný nespochybnil, že žalobca uhradil žalovanú sumu poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Dokazovanie vo vzťahu k uvedenému považoval preto konajúci súd za nadbytočné, keďže uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná. Pokiaľ aj žalobca dodatočne preukázal, že reálne uhradil poskytovateľom zdravotnej starostlivosti vyčíslené náklady na liečebnú starostlivosť, toto súd nepovažoval za podstatné. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného však okresný súd konštatoval, že žalovaný v rámci svojej procesnej obrany bližšie neuviedol, aké výkony poskytovateľov zdravotnej starostlivosti a z akých dôvodov považuje za nepreukázané, či nesúvisiace s poskytovaním zdravotnej starostlivosti jeho osobe v súvislosti s dotknutým úrazom. Žalobca ako zdravotná poisťovňa preukázal, že všetky zdravotné úkony posúdil revízny lekár v zmysle záväzných ustanovení zákonov a Metodického pokynu Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Na druhej strane žalovaný v konaní nepreukázal žiadne opačné skutočnosti, iba vo všeobecnosti prezentoval pochybnosti o realizácii úkonov zdravotnej starostlivosti, jej rozsahu a tiež pochybnosti o revíznom lekárovi, to všetko bez relevantného preukázania svojich tvrdení. Naopak, z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd preukázané, že vykonané zdravotné výkony sa týkajú poškodeného (týkajú sa RP 17330782 ako čísla priradeného prípadu poškodeného) a tieto sú zároveň presne špecifikované v jednotlivých položkách vykonaných úkonov zdravotnej starostlivosti s obdobím ich poskytnutia a dňom úhrady, pričom všetky tieto údaje sú overené revíznym lekárom a jedná sa o štandardnú klasifikáciu zdravotných úkonov používanú v medzinárodnom meradle. Žalovaný v konaní nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by preukázal opak. K argumentácii právneho zástupcu žalovaného v záverečnej reči, že poisťovňa mala presne uviesť zoznam nielen úkonov, ale aj rozpis materiálu, t. j. napríklad koľko obväzu bolo spotrebovaného, či aké lieky boli poskytnuté, okresný súd uviedol, že verifikácia týchto skutočností vyžaduje odborné posúdenie. Ani v prípade, ak žalovaný namietal konkrétne nevykonanie úkonu zdravotnej starostlivosti, či použitia zdravotníckeho materiálu, by podľa názoru konajúceho súdu nepostačilo iba toto tvrdenie žalovaného, že mu uvedený úkon či materiál poskytnutý nebol. Je práve na odborne znalej osobe, aby prípadne posúdila, či žalobcom deklarovaný a preukázaný rozsah zdravotnej starostlivosti bol žalovanému v súvislosti s úrazom reálne a adekvátne poskytnutý. Po predložení detailného rozpisu úkonov a diagnóz spojených s daným prípadom na pojednávaní konanom dňa 17.05.2021 samotný právny zástupca žalovaného konštatoval, že uvedené nevie sám posúdiť, pričom na posúdenie bude potrebné znalecké dokazovanie. Ak mal žalovaný v priebehu sporu pochybnosť o tom, že zdravotná starostlivosť, ktorá mu bola poskytnutá a žalobcom uhradená, bola vyúčtovaná v rozpore s tým, čo reálne bolo potrebné a čo súviselo s nehodou a ujmom na jeho zdraví, na tento účel mohol už od počiatku navrhnuť vykonať znalecké dokazovanie či iné odborné posúdenie tejto otázky. Žalovaný však v konaní takto nepostupoval ani po poskytnutí dodatočnej lehoty zo strany súdu podľa § 181 ods. 4 CSP. Okresný súd opätovne akcentoval, že v danej veci je odborne znalou osobou pre posúdenie dôvodnosti a rozsahu poskytnutej zdravotnej starostlivosti revízny lekár, ktorý uvedené skutočnosti aj posúdil, čo žalobca v spore preukázal. Pokiaľ žalovaný spochybňoval nárok žalobcu, mal nielen tvrdiť, ale svoje tvrdenie aj relevantne preukázať, t. j. doložiť dôkazy alebo navrhnuť dokazovanie na preukázanie svojich tvrdení. Keďže žalovaný v súdenom prípade len spochybnil správnosť vyčíslenia nákladov overených zákonným postupom príslušným revíznym lekárom ako osobou na to oprávnenou

a bez ďalšieho iné netvrdil a nenavrhol preukázať, je zjavné, že jeho procesná obrana nemohla obstáť. Okresný súd preto konštatoval, že v prejednávanej veci žalovaný účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu a ním predložené listinné dôkazy. Z uvedených dôvodov považoval prvoinštančný súd žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.144,28 Eur za dôvodnú, a preto žalovaného zaviazal k povinnosti uhradiť ju žalobcovi.

7. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol na základe ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalobcovi ako úspešnej strane sporu v základe žalobného nároku priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a predchádzajúceho odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže tieto tvoria jeden celok.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu zamietne a zároveň prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Odvolateľ namietal procesný postup prvoinštančného súdu, ktorý už v predvolaní na pojednávanie zo dňa 11.01.2021 (po zrušení v poradí prvého rozsudku okresného súdu vo veci) vyzval sporové strany, aby prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany urobili včas, inak súd na ne nemusí prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Žalobca nové dôkazné prostriedky do konania vniesol až na pojednávaní konanom dňa 17.05.2021, čím spôsobil jeho odročenie a konanie v rozpore s § 153 ods. 1 CSP. Pokiaľ okresný súd navrhované dôkazy pripustil, postupoval v rozpore s § 153 ods. 2 a 3 CSP ako aj s článkami 5, 8 a 17 základných princípov CSP. Vo vecnej rovine žalovaný zotrval na ním tvrdenej neurčitosti podanej žaloby, ktorá spočíva v tom, že on nevie verifikovať rozsah poskytnutej zdravotnej starostlivosti, pretože z listiny predloženej žalobcom vôbec nevyplýva, aká zdravotná starostlivosť mu bola v súvislosti s jeho úrazom poskytnutá. Žalovaný sa nevie vyjadriť ani k tomu, či jednotlivé rozpísané zákroky v rámci poskytnutej zdravotnej starostlivosti naozaj súvisia s predmetným úrazom. Navyiac z podania žalobcu vyplýva, že sa jedná o vyčíslenie nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri poškodení zdravia zavineného treťou osobou. Za nesprávny považuje odvolateľ i záver súdu o tom, že bol žalobcom oboznámený o rozsahu poskytnutej zdravotnej starostlivosti. Žalobca totiž žalovanému poskytol len výstup z evidenčného systému žalobcu, ktorý je pre žalovaného nezrozumiteľný. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 23.09.2019 poukázal aj na to, že v zdravotnej dokumentácii žalovaného sa v konkrétny deň vyskytujú dva zápisy dvoch poskytovateľov zdravotnej starostlivosti a nie je možné posúdiť, úhradu ktorého úkonu si žalobca v tomto spore uplatňuje. Žalovaný sa nestotožnil ani so záverom okresného súdu obsiahnutom v bode 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého prvoinštančný súd považoval za nesporné, že žalobca uhradil náklady poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Uvedený záver je nesprávny, pretože ak žalobca tvrdí, že náklady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť uhradil poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, je povinný túto skutočnosť preukázať, aby sa prípadne žalobca bezdôvodne neobohatil.

10. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného do času rozhodnutia odvolacieho súdu nevyjadril.

11. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu neboli stranami sporu produkované.

12. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo

v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 2.144,28 Eur vyhovel, pričom ku svojim záverom došiel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

15. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho oprávnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

16. Odvolanie žalovaného odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

17. Pokiaľ odvolateľ namietal postup žalobcu, ktorý predložil nové listinné dôkazy na pojednávaní konanom dňa 17.05.2021, ako aj postup prvoinštančného súdu, ktorý tieto dôkazné prostriedky v rámci dokazovania vykonal, s týmito námietkami sa odvolací súd nestotožnil. Tak ako uviedol okresný súd aj na pojednávaní konanom dňa 17.05.2021, keďže zo strany odvolacieho súdu došlo k zrušeniu v poradí prvého rozsudku a k jeho vráteniu okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd umožnil sporovým stranám doplnenie dokazovania. Ak totiž odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, môže strana sporu uvádzať nové skutočnosti a nové (ďalšie) dôkazy, bez tohto, aby bola obmedzovaná tým, že v predchádzajúcom konaní pred súdom prvej inštancie túto možnosť nevyužila; účinky zákonnej koncentrácie konania tým nie sú dotknuté. Z dôvodu predloženia nových dôkazných prostriedkov žalujúcou sporovou stranou na pojednávaní konanom dňa 17.05.2021, na ktorom ich prvoinštančný súd aj v prítomnosti právneho zástupcu žalovaného vykonal, následne práve z dôvodu zachovania procesných práv žalovanej sporovej strany, ktorej poskytol sudcovskú lehotu na vyjadrenie sa k novo vykonaným listinám, pristúpil k zrušeniu uznesenia o vyhlásení dokazovania za skončené a pojednávanie odročil na nový termín. Žalovaná sporová strana však napriek tomu zostala nečinná, a to až do uznesenia okresného súdu o vyhlásení dokazovania za skončené na pojednávaní konanom dňa 04.10.2021, na ktorom súd zároveň vyhlásil rozsudok vo veci samej. Z uvedeného postupu prvoinštančného súdu je zrejmé, že tento vhodne zvoleným procesným postupom reagoval na vzniknutý stav (zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie) v rámci zákonnej úpravy sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP, pričom zároveň v plnej miere akceptoval a dodržal ustanovenie § 154 CSP upravujúce zákonnú koncentráciu konania. Možno sa stotožniť s tvrdením žalovaného o tom, že žalujúca sporová strana mohla predložiť „novo vnesené“ dôkazné prostriedky už skôr, minimálne od času predvolania na pojednávanie zo dňa 11.01.2021. V danom prípade však žalobca tak učinil v rámci prvého reálne vykonaného pojednávania po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom, t. j. dňa 17.05.2021, pričom prvoinštančný súd v rámci svojho oprávnenia takýto dôkazný prostriedok pripustil a zároveň vytvoril žalovanej sporovej strane dostatočný procesný priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej

obrany. Odvolací súd preto nevzhladol v takto zvolenom procesnom postupe prvoinštančného súdu porušenie práva žalovanej sporovej strany na spravodlivý súdny proces, resp. rozpor s § 153 ods. 2 a 3 CSP či s článkami 5, 8 a 17 základných princípov CSP.

18. Zároveň je nutné uviesť, že ďalšia odvolacia argumentácia žalovaného v spore evidentne vychádza z nepochopenia dôkazného bremena strán sporu v prejednávanom prípade.

19. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

20. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

21. Zároveň je nutné dodať, že ust. § 9 ods. 7 písm. b) zákona č. 580/2004 Z. z. konštituuje nárok poisťovne voči svojmu poistencovi na úhradu nákladov jemu poskytnutej zdravotnej starostlivosti a podmienky vzniku tohto nároku. Predpokladmi vzniku tohto nároku tak sú: 1. poskytnutie zdravotnej starostlivosti poistencovi zdravotnej poisťovne, 2. úhrada nákladov tejto zdravotnej starostlivosti zdravotnou poisťovňou, 3. požitie alkoholu alebo inej návykovej látky poistencom a 4. príčinná súvislosť medzi poskytnutím zdravotnej starostlivosti poistencovi a užitím alkoholu alebo inej návykovej látky poistencom. Všetky uvedené predpoklady vzniku uvedeného nároku zdravotnej poisťovne musia byť naplnené kumulatívne (súčasne), v opačnom prípade tento nárok zdravotnej poisťovni nevznikne. Uvedené zákonné ustanovenie teda upravuje nárok na náhradu vynaložených nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť zdravotnej poisťovne (žalovaného), ktorú upravuje špeciálny predpis.

22. Povinnosť zdravotnej poisťovne zaplatiť svojmu zmluvnému zdravotníckemu zariadeniu náklady starostlivosti poskytnutej jej poistencovi je plnenie jej zákonnej povinnosti, ktorá existuje bez ohľadu na to, z akého dôvodu bola zdravotná starostlivosť jej poistencovi poskytnutá, či išlo o liečenie následkov úrazu, či iného poškodenia zdravia, spôsobeného požitím alkoholu alebo inej návykovej látky poistencom alebo následkom inej udalosti.

23. V posudzovanom prípade odvolateľ vo vecnej rovine zotrval na totožnej odvolacej argumentácii, akú v konaní prezentoval vo svojom opravnom prostriedku proti v poradí prvému rozsudku okresného súdu č. k. 46C/44/2018-111 zo dňa 23.09.2019. To sa prejavilo napr. aj tým, že odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku namietal závery okresného súdu, ktoré sa majú sa nachádzať v odseku 24. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré však daný odsek neobsahuje. Je zrejmé, že žalovaná sporová strana len mechanicky prevzala svoju pôvodnú argumentáciu, no už nijakým spôsobom nereflektovala na nové

právne úvahy prvoinštančného súdu týkajúce sa prejednávaneho sporu, pri ktorých konajúci súd okrem pôvodne vykonaného dokazovania vychádzal aj zo skutočností zistených po jeho doplnení. Zároveň je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci „nového“ meritórneho rozhodnutia svoje právne úvahy o unesení dôkazného bremena zo strany žalobcu, neunesení bremena tvrdení žalovaného, ako aj záver o následnej dôvodnosti podanej žaloby odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Súd prvej inštancie tak v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dal odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale jeho súčasťou je aj jeho reakcia na relevantné argumenty strán sporu.

24. V takto „novo kreovanom“ argumentačnom východisku okresného súdu, zachytenom v odôvodnení napadnutého rozsudku, bez ďalšieho neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného pozostávajúca z pochybností o určitosti žalobného návrhu žalobcu v súvislosti s vykonanými úkonmi zdravotnej starostlivosti, ich rozsahom, či ich príčinnej súvislosti s dotknutou nehodou. Primárne odvolací súd odkazuje na odseky 27. a 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie jasným spôsobom popísal identifikáciu jednotlivých úkonov, ich rozsah, ako aj časovú súvislosť s dotknutou nehodou. Zároveň jednotlivo popísal celú komplexu popísaných dôkazov je začlenením činnosti revízieho lekára ako osobitného subjektu v celom procese žalobcom uplatneného nároku. Súčasne okresný súd správne poukázal aj na neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalovaného v spore, ktorý i v rámci podaného odvolania len zopakoval svoje všeobecné skutkové tvrdenia, ktoré však nijakým bližším spôsobom nekonkretizoval, (keďže svoje pochybnosti bližšie nekonkretizoval a ani bližšie neuviedol aké výkony, použitý materiál či lieky a z akých dôvodov považuje za také, ktoré nesúvisia s jeho poškodením zdravia dňa 22.04.2017 a vynaloženie ktorých z nich nebolo v spore preukázané), a tak účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu a súčasne neoznačil, ani neprodukoval dôkazy na ich preukázanie. Neuneseniu bremena tvrdení žalovanou sporovou stranou sa okresný súd dostatočným spôsobom zaoberal v odseku 28. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom v jednotlivostiach na uvedené v zmysle § 387 ods. 2 CSP odkazuje aj odvolací súd.

25. V kontexte všetkých vykonaných dôkazov neobstojí ani námietka žalovaného, že v zmysle prílohy č. 3 žaloby sa jedná o vyčíslenie nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť pri poškodení zdravia spôsobeného treťou osobou. Túto nedôslednosť v označení predmetného dokumentu žalobca ešte v štádiu prípravy pojednávania pred súdom prvej inštancie vysvetlil a napravil opravou jeho názvu. To však nemalo nijaký vplyv na výšku a rozpis nákladov, ktoré žalobca uhradil poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, ktorá bola X. Q. ako jeho poisťovci poskytnutá v dôsledku úrazu, ktorý menovaný utrpel pri kolízii s osobným motorovým vozidlom dňa 22.04.2017 a u ktorého bolo preukázateľne zistené užitie alkoholu.

26. Na základe konštatovaného odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle v tom čase účinného ust. § § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil. Zároveň odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), a preto rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

27. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného a predchádzajúceho odvolacieho konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ zároveň neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi ktorý mal v tomto štádiu konania úspech nárok na ich náhradu nepriznal.

29. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalobcovi v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách

konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).